

מתוך הספר

תחנה אחזנה: עזה תחית

חוננים להיכנס לעזה?

אורן בן זקן

חשמל זורם לי בכל הגוף

יורדים במורד הגבעה ומתקרבים אל הגדר.
את רגע חציית הגדר לא אשכח לעולם.
אישון לילה. המחזה נראה כמו סצנה מסרט מדע בדיוני. ערפל
כבד יורד על האדמה. גדוד שלם צועד בשני טורים אל תוך הלילה
בדממה, תיקים על הגב ונשקים בידיים. חוצים את הגבול.
בשמיים מתחוללת סערת ברקים - לא כאלה שבאים מעננים,
כאלה שבאים מתוך מטוסים ומתותחי ארטילריה.
חיל האוויר, בדואט מושלם עם חיל התותחנים, ממטירים בקצב
מטורף גשם של מטאורים לקראת ההגעה שלנו. הפיצוצים מחרישי
אוזניים. האדרנלין משתולל. בית חאנון עולה באש.
הפלוגה מגבירה את הקצב. אני שומע את הנשימות של עצמי.
אני מסתכל סביבי ורואה דמויות כהות מגיחות מהערפל - אחיי
לנשק, צועדים בשקט, באפלה מוחלטת, צועדים בדממה רועשת. כל
אחד בתוך המחשבות של עצמו. כל אחד והמטען שלו.
מולנו גדר המכשול הפרוזה, מושחתת והרוסה. כה גבוהה ומסיבית.
הגדר שהקנתה ביטחון לכל כך הרבה אנשים קרועה ותלושה כמו
שערות ארוכות שנותרו על מסרק. מאחוריה המקור של הרוע - הרוע
העזתי שהתפרץ עלינו. ועכשיו, אנחנו נכנסים להילחם בו מבפנים.
ריח חריף של עשן ועופרת. הפגזים נופלים מהשמיים בקצב של כל
חמש או שש שניות. הבזקים כתומים צובעים את קו הרקיע השחור
מופע אוריקולי. אנחנו בסרט. חשמל זורם לי בכל הגוף, ההרגשה
רוחנית! אני מרגיש שכל עם ישראל עומד מאחורי הגב שלי. אני
שליח. התמרון הקרקעי החל.
שום דבר פחות מניצחון לא יתקבל.
מבט צידי אחרון לעבר הגדר. אנחנו בעזה עכשיו.

שוב נכנסנו לתוך מארב

תחנה אחרונה: עזה תחתית

כניסה לעיירה - אילוסטרציה

רק אמצע היום, אבל העייפות יורדת עליי. העיניים מתחילות להיות כבדות. זה נשמע בלתי שפוי שבאמצע תנועה ברחובות הגיהנום העייפות תשתלט עליך, אבל זה קורה. עם העייפות מגיע גם הרעב. אני מתחיל להרגיש אט-אט כמו חיה בטבע. אני מרים מהאדמה תפוז אשר עד לא מזמן היה מחובר לעץ, שולף את האולר שלי וחותרך. "שיט!" חתכתי לעצמי את האצבע. דם זורם על פני היד, ובמקום למצוץ תפוז מתוק אני מוצץ את האצבע. הטעם מתכתי. "אל תחתוך

לכיוון הגוף, " אמרה לי אימי אלף פעמים כשהייתי ילד. לא הקשבתי. כשהדימום נרגע אני אוכל מהתפוז, והוא מזריק לי אנרגיה מיידית. לאחר מכן אני שולף מהווסט חטיף אנרגיה וטורף גם אותו בזריזות, כמו אריה שצד ארנבת. אתה חייב אנרגיה בעוצמות גבוהות כדי לתפקד בלחימה. מי יודע מתי תהיה עוד הזדמנות להוריד ידיים מהנשק ולאכול...

לפתע פתאום מזנק מחבל מבין הבתים ומשגר טיל RPG לעבר הטנק! מהיר יותר ממצמוץ עין. הטיל מתפוצץ על הטנק ומשמיע רעש כביר. עשן עולה מהטנק. דממה.

נתקלנו.

שוב נכנסנו לתוך מארב. שוב הטנק חוטף...

"כבד מקודקוד ברק," יקיר עולה בקשר.

" רות עבור, קודקוד."

"מה מצבכם?" שואל יקיר.

"זכור את אשר עשה לך העמלק"

תחנה אחרונה: עזה תחתית

אני צועק, "רימוני! זהירות!" ומזנק הצידה. זיהיתי משהו נופל מהקומה השנייה. השניות חולפות, אבל אין פיצוץ. מתברר שזו הייתה רק אבן שהתנתקה מהמבנה המתפרק. חלק מחברי החוליה לא הגיבו כלל לסיטואציה. משום־מה נראה לי שלא כולם מאמינים באיום.

"אורן, גנוד ניגש אליי, "אני מרגיש לא מחובר. תכניס אותי לאירוע." "חייבים להיות ערניים, חברים. אנחנו בעזה!" אני כועס. "חייבים כל הזמן לחפות ולהסתכל לכל הכיוונים." אני מניח יד על האדמה ומכה בה, "פה מתחת עוברות מנהרות!"

בליבי אני מרוצה שגנוד מתחיל לגלות אחריות. נוסף על כך, אני שם לב שהוא סוחב לא מעט משקלים על גבו ולא מתלונן כלל. "כבד מקודקוד, תן כבדה לתוך הבית השכן."

הפגז מרסק את החדרים המערביים. מה מחכה לנו בפנים? לביא מציץ מבעד לפתח - ההצצה מלווה באש. אסור להיתפס לא מוכן, אסור להיתפס לא מוגן. חברי החוד דרוכים, עומדים זה לצד זה במרחק נגיעה.

"נכנסים!" לביא מכריז ונכנס בזריזות תוך כדי אש חיה. ארבעה קנים סורקים את הקומה בעוצמה ובזריזות. בתורה כתוב: "זכור את אשר עשה לך העמלק". מהו העמלק? בשמחת תורה, הם תקפו אותנו כמו הנאצים בשואה ואף גרוע מהם. בני השטן שרפו, אנסו, עינו וביתרו אותנו. הם חטפו לעזה כל מי שרק יכלו, חיים ומתים. הם פה כדי למחוק את העם היהודי, אבל היום אנחנו תוקפים את בני העמלק על אדמתם! לעולם לא עוד! ובזמן שאנחנו משגרים קליעים מתוך לוע של תבור ופגזים מתוך תותח של מרכבה, אנחנו שואגים פקודות בשפה שבה קרא משה רבנו מלוחות הברית. יהדות עם הרגליים.

אנחנו עוברים מחדר לחדר, מחפשים מחבלים בתוך ארונות, מתחת למיטות ומאחורי וילונות. עד מהרה אנחנו מסיימים לסרוק את קומת הקרקע. "הבית נקי!" מכריזים בצעקה.

התולעת חונה בבית. יתר המחלקה נכנסת, ואנחנו בוחנים את מצב המבנה. הוא ניוזק במידה בינונית. כעת עלינו להיערך בבית לשהייה ממושכת. לביא מגדיר עמדות שמירה, ואנחנו מתחילים סבב שמירות. כל שומר ישמור שלושים דקות. הדבר הראשון שעושים לאחר שהשומרים התמקמו בעמדות - תולים את דגל ישראל במרכז הבית. הלליה מביט בדגל בחיוך ניצחון, מוריד את הקסדה ומדליק סיגרייה.